

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

ES 4/01-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu konanom 11. októbra 2001 prerokoval oznámenie vlády Slovenskej republiky o prijatí sťažnosti Š. G. proti Slovenskej republike rozhodnutím Európskeho súdu pre ľudské práva z 8. marca 2001 č. 40058/98 a takto

r o z h o d o l :

Konanie pred Ústavným súdom Slovenskej republiky z a s t a v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 9. apríla 2001 doručené na základe § 75 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) oznámenie (v mene vlády Slovenskej republiky) zástupcu Slovenskej republiky pred

Európskym súdom pre ľudské práva v Štrasburgu (ďalej len „ESLP“) JUDr. P. V., že dňa 8. marca 2001 ESLP prijal rozhodnutie o prijateľnosti sťažnosti č. 40058/98 Š. G. v. SR, a ako príloha tohto oznámenia aj označené rozhodnutie (Decision as to the admissibility).

ESLP vyslovil prijateľnosť sťažnosti Š. G. v časti namietajúcej porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) z dôvodu neprimeranej dĺžky konania v jeho veci o zrušenie spoluvlastníctva zo strany Okresného súdu v Senici a neprijateľnosť sťažnosti v časti týkajúcej sa porušenia čl. 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru z dôvodu neprimeraných prieťahov v súdnom konaní.

II.

Ak ESLP prijme na ďalšie konanie sťažnosť od ktoréhokoľvek jednotlivca, mimovládnej organizácie alebo skupiny osôb, ktoré sa považujú za poškodené v dôsledku porušenia práv priznaných Dohovorom alebo jeho protokolmi opatrením, rozhodnutím alebo iným zásahom niektorého orgánu verejnej moci Slovenskej republiky, a vláda Slovenskej republiky bude o tom upovedomená, oznámi to bez meškania ústavnému súdu, ktorý začne konať podľa tretej časti druhej hlavy štvrtého oddielu zákona o ústavnom súde (§ 75 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Na účely konania pred ústavným súdom sa takéto oznámenie vlády považuje za ústavnú sťažnosť, ktorá sa prijala na ďalšie konanie (§ 75 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

Pri posudzovaní predmetnej ústavnej sťažnosti ústavný súd prihliadol najmä na aktuálnu rozhodovaciu činnosť (napr. ES 1/01, ES 2/01 a ES 5/01) a zásadu, že ako výklad, tak aj uplatňovanie ústavných či zákonných predpisov súvisiacich s rozhodovacou činnosťou ústavného súdu sa musí uskutočňovať v súlade s platnými medzinárodnými záväzkami Slovenskej republiky a súčasne ústavne súladným spôsobom (PL. ÚS 15/98, PL. ÚS 17/00, I. ÚS 37/95, II. ÚS 62/99), pričom z tejto zásady neexistuje v praxi ústavného súdu výnimka, ani pokiaľ ide o výklad a uplatnenie ustanovení zákona o ústavnom súde (vrátane jeho § 75).

Slovenská republika je zmluvnou stranou Dohovoru od 1. januára 1993. Musí preto rešpektovať zásadu vylučujúcu konkurenciu rôznych jurisdikcií pri ochrane niektorého z práv alebo slobôd upravených Dohovorom. S tým úzko súvisí aj požiadavka predošlého vyčerpania všetkých vnútroštátnych prostriedkov nápravy podľa všeobecne uznávaných pravidiel medzinárodného práva (čl. 35 ods. 1 Dohovoru).

Ústavný súd vo veci sp. zn. ES 3/01 napr. uviedol: „Začatie konania pred ústavným súdom o predmete individuálnej sťažnosti, ktorú európsky súd vyhlásil za prijateľnú, vytvára nebezpečenstvo konfliktu medzi systémom ochrany podľa dohovoru založenom na zásade subsidiárnej aplikácie medzinárodného práva vo vzťahu ku vnútroštátnemu právu premietnutý aj do pravidla predchádzajúceho vyčerpania všetkých vnútroštátnych prostriedkov nápravy podľa čl. 35 ods. 1 dohovoru a vnútroštátnou ochranou ústavnosti a v konečnom dôsledku neprispieva k posilneniu ochrany ľudských práv a základných slobôd priznaných ústavou alebo dohovorom a jeho protokolmi. Vzťah ústavného súdu k európskemu súdu je založený na del'be funkcií na základe princípu vzájomnej spolupráce, a nie konkurencie oboch súdnych orgánov.“

V citovanom rozhodnutí ústavný súd tiež uviedol, že: „ako konanie o ústavnej sťažnosti, tak aj konanie o podnete boli takým typom konania, v ktorom sa zabezpečovala ochrana základných práv a slobôd zaručených ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach, ak dotknutá fyzická alebo právnická osoba sama namietala ich porušenie“, pričom ani zo súčasného znenia ústavy „nemožno vyvodit' iný záver o subjektoch, ktoré sú oprávnené podať ústavnú sťažnosť, než ten, ktorý platil podľa ústavy v doterajšom znení“. Konanie o ústavnej sťažnosti podľa § 75 ods. 3 zákona o ústavnom súde sa však začína na základe oznámenia vlády Slovenskej republiky, a nie dotknutého subjektu.

Keďže ústavný súd má vykladať a aplikovať ústavné a zákonné predpisy týkajúce sa jeho rozhodovacej činnosti v súlade s ústavou a aj medzinárodnými záväzkami Slovenskej republiky pri ochrane ľudských práv a základných slobôd, zastavil ďalšie konanie o ústavnej sťažnosti vo vzťahu k Š. G., ktoré bolo začaté na základe oznámenia vlády Slovenskej republiky podľa § 75 ods. 2 zákona o ústavnom súde.